

DÍL 1

Neděle 20. května

Chlapec ve tmě neviděl, ale ani to nebylo potřeba. Zkušenosti i dlouhá praxe mu napovídaly, že je to v pohodě. Dílo mu šlo krásně od ruky. Plynulě tahy, pohyb celou paží a jemné kroucení zápěstím. Aby kuličky pořád rejdivy uvnitř. Aby nikde nic neteklo. Paráda.

Slyšel syčení unikajícího vzduchu a cítil, jak se kuličky převalují. Tyhle vjemy ho uklidňovaly. Vůně spreje mu připomněla ponožku v kapse a napadlo ho, že se zfetuje. Možná pak. Teď nechtěl přestávat, dokud z jedné vody načisto nedodělá tenhle tag.

Jenže pak se přece jen zastavil – to když syčení spreje přehlušil zvuk motoru. Chlapec se rozhlédl po okolí, ale nikde neviděl žádné světlo s výjimkou stříbrně bílého odrazu měsíce na hladině vodní nádrže a matného svitu žárovky nade dveřmi strojovny v polovině přehradní hráze.

Zvuk ovšem nelhal. Opravdu se sem blížilo motorové vozidlo. Chlapec měl dojem, že je to nákladák. A po chvíli se mu zdálo, že slyší chroupání pneumatik na šterkové přístupové cestě vedoucí podél přehrady. Auto se blížilo. Jsou skoro tři hodiny ráno, a přesto sem někdo jede. Proč? Chlapec se postavil a odhodil plechovku s aerosolem přes plot k vodě. Slyšel, jak dopadla do porostu těsně před zamýšleným cílem. Vytáhl z kapsy

ponožku a rozhodl se pro jeden rychlý šňup, aby si dodal kuráž. Zabořil nos do ponožky a zhluboka se nadechl výparů. Zhoupul se na patách a bezděky zatřepetal víčky. I ponožku pak odhodil přes plot.

Postavil motorku a odtlačil ji přes vozovku k úpatí svahu, kde rostly vysoká tráva, pýr a borovice. Připadalo mu, že je to dobrý úkryt, odkud hezky uvidí, co sem jede. Zvuk motoru byl teď hlasitější. Chlapec si byl jistý, že auto tady bude za pár vteřin, jenže pořád neviděl světlo reflektorů. Vyvádělo ho to z míry, ale na útěk už bylo pozdě. Položil tedy motorku do vysoké hnědé trávy a rukou zastavil otáčející se přední kolo. A pak už se přitiskl k zemi a čekal, co a kdo přijde.

Harry Bosch slyšel, jak nahoře ve tmě krouží helikoptéra. Proč nepřistane? Proč nepřinese pomoc? Prodíral se tmavým zakouřeným tunelem a rychle mu docházely baterky. Světlo svítily s každým uraženým metrem znatelně sláblo. Potřeboval pomoc. Potřeboval zrychlit. Potřeboval se dostat na konec tunelu dřív, než světlo zhasne úplně a on zůstane sám v černočerné tmě. Nad sebou slyšel další průlet vrtulníku. Proč nepřistane? Kde je pomoc, kterou tak potřebuje? Když svištění vrtule opět zesláblo, ucítil, jak se v něm probouzí hrůza. Zmobilizoval síly a zkusil se plížit po rozbitých a zkrvavených kolenou o něco rychleji. V jedné ruce držel skomírající svítilnu a druhou šmátral na zemi před sebou, aby neztratil rovnováhu. Neohlížel se, protože věděl, že nepřítel je v černé mlze za ním. Prozatím ho nebylo vidět, ale určitě tam je. A rychle se blíží.

Když v kuchyni zazvonil telefon, Bosch se okamžitě probudil. Odpočítal tři zazvonění, přičemž si v duchu kladl otázku, jestli mu na začátku jedno nebo dvě neunikla a jestli náhodou nenechal zapnutý záznamník.

Nenechal. Hovor se nespojil a vyzvánění ustalo až po smluvených osmi zazvoněních. Bosch roztržitě přemýšlel, odkud se